

MISSATGE DE CAP D'ANY 2010

DEL CAP DE GOVERN

Benvolgudes conciutadanes
i benvolguts conciutadans,

Arribem al Cap d'Any. Moment per fer repàs del que hem fet, del que hem viscut, durant els dotze mesos anteriors.

La complicada situació personal de molts dels nostres conciutadans –provocada per la situació econòmica– ha comportat un punt d'inflexió en el nostre treball diari.

A les dificultats econòmiques per mantenir oberts certs negocis i per trobar feina s'hi ha sumat també l'estranya situació d'ofec polític, promoguda pels que no han volgut reconèixer la seva derrota electoral.

El manteniment i la creació de nous llocs de treball ha estat la primera de les preocupacions del Govern i l'ha obligat a multiplicar els seus esforços, promovent polítiques actives d'ocupació per ajudar les famílies i les persones que han perdut la feina.

En aquestes festes hem de saber respondre a la sensació de solitud que pateixen aquells que es troben en situacions de precarietat en una societat que privilegia els guanyadors.

Us deia en el missatge de l'any passat:

“Tancar-se en la por i no saber tenir una mirada assenyada cap endavant és el risc que tenim, la temptació en la qual no podem caure.

No podem acceptar que la por ens porti cap a un futur que ja és darrere nostre.

Hem d'encarar de manera valenta el camí cap el canvi tranquil que el país necessita i que els ciutadans van votar majoritàriament.”

I així ho hem fet. Durant el 2010 hem encarat, junts, les dificultats estructurals heretades, que han marcat l'evolució de l'economia.

També hem hagut d'assumir la recessió econòmica viscuda a Europa, que ha afectat fortament països del nostre entorn més immediat.

Però –i ho dic completament convençut–, el camí traçat, aquest any 2010, ens portarà cap el canvi progressiu i tranquil que el país necessita.

D'ençà que vam assumir la responsabilitat del Govern, el juny del 2009, la nostra feina ha anat adreçada a posar les bases, tan sòlides com fos possible, per afrontar els problemes econòmics del present i del futur, i fer d'Andorra un país amable en les seves relacions exteriors, que fos lleial amb els seus veïns. Un país que, cooperant amb les normatives fiscals europees i internacionals, no quedi al marge de la recuperació econòmica i pugui donar noves oportunitats a empresaris i a professionals de casa nostra. I ho hem aconseguit.

Sortint de la llista grisa de l'OCDE, després d'haver signat disset acords d'intercanvi d'informació fiscal hem donat més credibilitat internacional a Andorra. Així ens ho va reconèixer públicament el copríncep francès, Nicolas Sarkozy, en la seva visita a Andorra el passat mes de juliol.

En aquesta mateixa línia, estem també assentant les bases per procurar que, per als països del nostre entorn més immediat, resulti atractiu invertir a Andorra. Perquè les circumstàncies ens obliguen a canviar normes i adequar situacions.

Andorra té un potencial comercial, turístic, cultural i de prestacions de serveis de primer nivell, que no podem descuidar perquè són motors que impulsen la nostra riquesa. El manteniment i la creació de nous llocs de treball ha estat la primera de les nostres

preocupacions i obliga el Govern i totes les Administracions del país a multiplicar els seus esforços. Avui i en el futur.

Perquè Andorra no és només un mercat. Som terra d'acollida, som terra de pioneres i de pioners, d'empreses familiars i d'assalariats que han ajudat a edificar el país modern que tenim. Andorra l'hem creat i la formem les persones.

No hauríem de confondre el que és madur amb el que està caducat. Ni caure en l'error d'arraconar els sectors tradicionals i fonamentals de la nostra economia.

La transformació del model no sorgirà per decret sinó de la capacitat d'aquells sectors tradicionals d'adaptar-se a la nova realitat.

Segurament es fa difícil, enmig del soroll polític diari i per la crisi econòmica, explicar els canvis que el Govern ha plantejat com a vies de solució als problemes del país.

No s'han buscat canvis per distorsionar la realitat sinó fórmules per relançar l'economia de la manera menys traumàtica possible.

Aquest dimecres, el Consell General, amb un clar exemple de responsabilitat històrica, ha aprovat les lleis tributàries que permeten posar Andorra en el camí de la normalitat i de la recuperació econòmica. Aquestes lleis són unes eines fonamentals perquè les generacions de joves andorrans disposin d'un país amb futur.

A Andorra no ens manca intel·ligència per entendre el que hem de fer. El que ens ha faltat, durant uns quants anys, ha estat la voluntat per posar-ho en pràctica.

Deixar fer vells els problemes no ajuda mai a trobar solucions.

Al contrari, sovint complica les situacions i fa més difícil la seva solució. És el que ens està passant en les relacions amb la Unió Europea.

Tenim al davant un repte de gran magnitud, en el qual ens hi juguem el futur de les nostres relacions econòmiques exteriors i, alhora, la consolidació i el redreçament de la nostra economia.

Em refereixo a les negociacions amb la Unió Europea per l'acord monetari i les conseqüències que se'n deriven pel reforçament o l'afebliment del nostre embrancament amb l'economia europea.

El Govern està fermament convençut que per fer front a la situació complicada que estem travessant –que és clar que representa el final d'un cicle econòmic i el començament d'un altre– ens cal poder ser escoltats i ajudats per la Unió Europea, per França i per Espanya.

Tampoc podem endarrerir més la difícil tasca d'encarar els problemes que ens planteja la crisi econòmica internacional en relació a l'activitat financera a Andorra.

Avui, la prioritat del sector financer andorrà és mantenir tant el seu embrancament europeu com la relació adequada amb el sistema de compensació interbancari internacional.

És, literalment, impensable que Andorra pugui agafar el risc de continuar sent l'únic petit país europeu que empra l'euro com a moneda nacional sense haver establert un acord monetari amb la Unió Europea.

La nostra obligació –i la nostra responsabilitat política– ens porta a assumir el paper que ens pertoca. Un paper que en llengua francesa es podria definir com el dels “*éclairés*”; és a dir, els que han d'assenyalar el camí del futur.

Ho hem de fer bandejant aquesta mena d'aversion a qualsevol risc que manifesten aquells que, davant la por d'equivocar-se, prefereixen no fer res. Són els que defensen que el que cal és no moure's, aplicant aquella dita castellana del “*virgencita, que me quede como estoy.*”

Doncs no. Nosaltres no volem quedar-nos com estem perquè estem convençuts que, si ho pretenguéssim fer, tampoc no ho aconseguiríem sinó que iniciariem una lenta, però indefugible, davallada pel pendent de la decadència.

La nostra política –la política d’Andorra– s’ha d’inserir avui en una visió estratègica d’embrancament positiu a Europa. Es tracta d’avançar cap a un nou paradigma de política econòmica que implica un nou conjunt de regulacions i, també, d’incentius a la inversió, que contribueixin a augmentar la prosperitat sostinguda per a tothom. Per a tothom.

Hem de saber reforçar la prosperitat, satisfent els criteris de sostenibilitat econòmica i social. I per això calen ajustaments i reformes per recuperar competitivitat i garantir el manteniment i la consolidació dels avenços aconseguits.

La nostra economia –dins la qual i amb un paper rellevant hi ha el sector financer– ha de créixer de manera sostenible.

I, perquè ho pugui fer, no ens podem girar d’esquena a Europa. Si ho féssim començaria un declivi imparable.

Per això, ho he de dir així de clar, no puc admetre les raons dels que estan contra tot perquè tenen por de tot.

De tot el que pugui representar un canvi en la seva acostumada tranquil·litat que les decisions es prenen sempre amb la voluntat de no tocar cap privilegi, ni malmetre cap renda de situació fonamentada en les excepcionalitats.

Més enllà de la possibilitat d’emetre monedes d’euro andorranes –que estarem tots d’acord que, a dia d’avui, ja no és pas la principal justificació de l’acord monetari– tenim al davant una gran oportunitat: la possibilitat que s’ofereix a Andorra de consolidar el funcionament del seu sistema bancari, preservant per al futur les seves possibilitats de cooperació amb el conjunt de sistemes bancaris europeus i, no pas menys important, les possibilitats d’adhesió als sistemes de pagaments existents a Europa.

Ja ho deia, ara fa un any: no són temps d’enfrontaments amb l’exterior. No són temps perquè oblidem que hem de construir una societat més equilibrada, amb més oportunitats i més ben repartides.

Les institucions han de continuar treballant molt. Com han de treballar molt, també, els petits, els mitjans i els grans empresaris, per donar feina i oportunitats de futur a tots els sectors.

Amb aquesta convicció vaig tornar a estendre la mà i a oferir un pacte d'estat fa pocs dies, el 13 de desembre, a Coalició Reformista.

Assumir el resultat electoral, que ha permès l'alternança, era i és la via que garanteix l'enfortiment de la cooperació des de la legalitat i l'interès general.

Però no s'ha volgut veure ni acceptar. La nostra mà estesa ha estat rebutjada per tercera vegada aquest any. Aquest refús obligarà a una convocatòria electoral anticipada.

Una convocatòria que no hauria estat necessària si s'hagués volgut reconèixer que la situació del país aconsellava una entesa entre les dues forces parlamentàries amb voluntat i capacitat de govern: socialdemòcrates i reformistes. Ho constato i ho lamento, però les coses són com són i no com ens agradaria que fossin.

Si hem assumit la responsabilitat del Govern amb el suport de les ciutadanes i els ciutadans, no podem ara baixar els braços davant les dificultats ni renunciar al nostre compromís ambiciós de construir un país millor.

Hem de continuar i encarar junts les reformes necessàries. Hem d'aixecar el cap i continuar treballant. Podem fer-ho. I ho farem, perquè estic convençut que el país necessita un canvi de model, amb una veritable, seriosa i responsable reforma de les nostres relacions amb Europa.

Per això, en nom del Govern i del meu propi, confirmo que continuarem treballant fins el darrer dia d'aquest mandat per al conjunt del país. Per aconseguir assentar bé les bases de la reforma del nostre model econòmic.

Una reforma amb majúscules, com la que Andorra necessita, ha de suposar rectificació, sacrifici, compromís, valentia i esperança.

Rectificació, perquè hem de retrobar l'esperit, el seny i la responsabilitat dels nostres avantpassats que, en moments cabdals de la nostra història, van saber redreçar amb fermesa situacions adverses i complicades, que posaven en perill el futur d'Andorra.

Sacrifici, perquè redreçar la situació i canviar el model econòmic pot comportar sacrificis a curt termini, que hem d'assumir.

Compromís, perquè, llevat el cas que volguéssim girar l'esquena a Europa i tancar-nos sobre nosaltres mateixos ens hem de comprometre, dins i fora d'Andorra, en aquest projecte de reforma del model econòmic.

Valentia, perquè encarar la situació per reformar-la, assumint sacrificis i concretant un compromís, requereix, òbviament, valentia política.

I esperança, perquè Andorra només podrà anar endavant i superar l'actual mal pas si tenim la ferma esperança que, rectificat la situació, assumint els sacrificis que calguin amb valentia i compromís, ens en sortirem.

I nosaltres sabem que estem en situació de fer-ho. Perquè confiem en Andorra i en la seva gent.

Hem d'entrar al nou any amb convicció i optimisme perquè, així, podrem millorar el país des de la constància i l'esforç.

Confio en el país. Aquest país únic, irrepetible, de gent moderna i tolerant, oberta a la solidaritat, que sap confiar en les seves possibilitats.

Desitjo que el 2011 sigui un bon any per al conjunt del país!